

מלחמת הכסאות

לכן עמד על דעתו שיש להושיב את גח"ל והמפד"ל יחד מימין — ואת כל הסיעות הקטנות, הכוללות את כל האופוזיציה, יש להגלות לחלק האחורי של מר כו הפרסה.

לפי תוכניתו, נוצר המצב הבא: שני חברי סיעתנו יישבו במי קומות ששום אדם ביציע לא יריו אה אותם. כלומר, לגבי מאות אלפי האזרחים ביציע, סיעתנו פשוט לא תהיה קיימת בכנסת.

הוא הדיון לגבי הטלחזיה — היא תוכל להתעלם מקיום סיעתנו מטעמים טכניים.

המרחק ממקומותינו לדוכן הי קצרניות הוא המרחק הגדול ביותר תן האפשרי כאלום — ואם לא נצרה בקוליקולות, לא ייקלפו קריאות הביניים שלנו.

המרחק לדוכן הנואמים הוא גדול לא פחות, ולא תהיה עוד כל אפשרות לסכך את נואמי הממשלה בוויכוחים.

הוא החליט שאי אפשר לדרוש מסיעתו ל שבת כך שמעבר יפריד בין חבריה. כרי לתקן זאת, על גח"ל לתפוס את החלק הימני של הפרסה — את המקומות שלנו. למעשה, אין כל צורך בכך.

אפילו אם רוצה גח"ל לעבור ל גוש הימני של פרסת המושבים (השמאלי בתמונה), אין הוא צריך לתפוס את מקומנו. כי הגוש הזה מונה 40 מושבים. גח"ל, מלבד השרים (היושבים ליד שולחן הי ממשלה), מונה רק 22 ח"כים. משמע: גח"ל יכול לשבת בגוש הזה, ועוד נשאר מקום ל-18 איש — בדיוק כמוספר הח"כים של כל סיעות האופוזיציה.

אבל הגיון פשוט כזה לא יביס אדם כמו באדר. הוא המציא תיאוריה חדשה: שגח"ל והמפד"ל צריכים לשבת יחד.

למעשה אין, כמובן, שום קשר בין גח"ל

הקצרניות קלטו ויכוחים אלה, והם הוני צחו כולם בפרוטוקול של הכנסת השישית. הדבר עורר יותר ויותר את רוגזם של עסקני המערך וגח"ל. אנשי המערך, מסוגם של קרגמן ואזניה, התרגזו על כי אשכול בכלל מתווכח איתנו, ועלידי כך כאלו נותן לדברינו גושפנקה של חשיבות. הדב רים נאמרו לו פעמים רבות בישיבות הי מערך. ואילו אנשי גח"ל התרגזו מפני שאשכול התעלם מהם, והתווכח עימנו כמ קום להתווכח עימם.

כבר אז נולד אצל קרגמן. אזניה ובאדר הרעיון לסלק אותי מן המקום שלי.

גם העובדה שסיעת היחיד שלנו בלטה במשך ארבע שנים כאלום הכימעטיריק, לעיני מאות אלפי האזרחים שביקרו ביציע, הרגיזה את עסקני המערך וגח"ל והוליי דה את הרעיון להושיב אותי במי קום שלא יראו אותי.

אבל אי אפשר היה לבצע את המזימה. סדר הישיבה באולם הכנסת נקבעו לפני

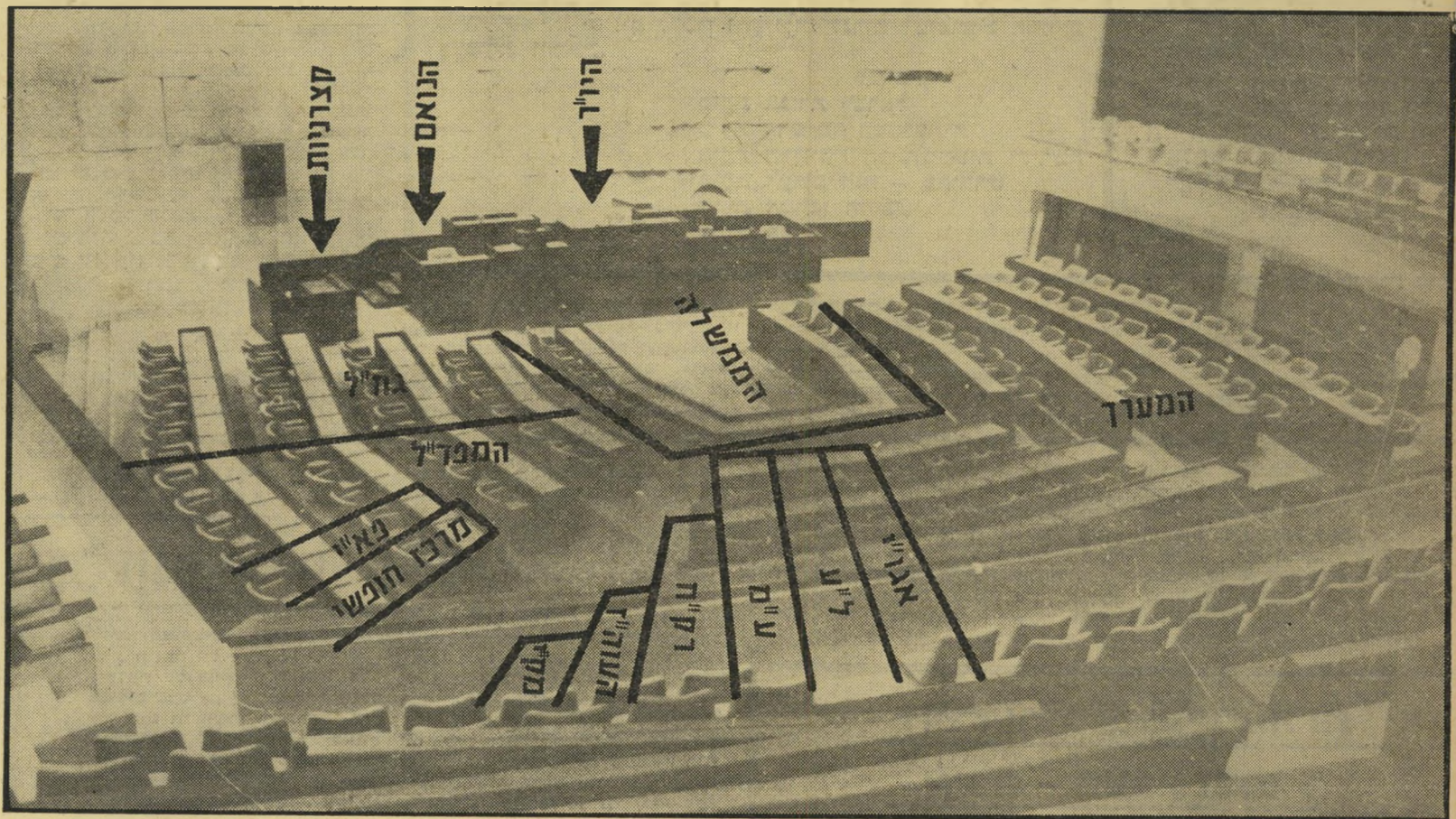
אנו עומדים עתה במאבק על עצם מקומו בכנסת — פשוטו כמשמעו. מה שנראה תחילה רק כחוליה אחת ב ספת כשרשרת הקנוניות לסתימת פיגו ב כנסת, על פי מסורת אזניה—באדר, הפך כשיו למזימה בה"א הידיעה — מזימה שמטרתה היא, לא פחות ולא יותר, סילוי קנו מעיני הציבור ומאוזניו.

בראש המזימה עומד, כמו תמיד, ד"ר יוחנן באדר — האיש שפולק זה עתה עלידי מפלגתו שלדו ממועמדות לכהונת שר.

★ ★ ★

ראשיתה של הקנוייה עוד מלפני שנה ימעלה — בימי חייו של לוי אשכול.

לאשכול היה יחס מיוחד אלי, שבא לידי ביטוי בסמינות חוזרים ונשנים מצידו ל שכנע אותי בצידקת דרכו. אולי ראה בי מעין יציגיבפועל של הדור הצעיר בארץ, אולי ייצגתי בעיניו משהו שניקר בליבו שלו עצמו. על כל פנים, לעיתים קרובות מאוד, וכמעט בכל ויכוח מדיני חשוב,

לראותם משום מקום מיציע הקהל. הם נמצאים גם במקום המרוחק ביותר מדוכני הקצי רניות, ועל כן יהיה קשה לקרוא מהם קריאות ביניים שייקלטו בפרוטוקול. השורה האחרונה שמאחורי ספסלי המערך, נשארה ריקה — מכיוון שרבים מחברי המערך הם שרים.

במילים אחרות: נעשה הכל כדי לסלק את סיעתנו עד כמה שאפי שר, מבלי לגרש אותנו לגמרי מי אולם הכנסת.

בגללנו יסבול גם הד"ר סנה, שמצבו יהיה כמצבנו. שאר הסיעות הקטנות יהיו במצב יותר טוב, כי יקבלו מקומות בולטים יותר. אולם כלי יוגלו למקומות רחוקים, במר כו הפרסה.

אייחציק של סידור זה בולט לכל עין. למשל: מדוע לא תקבל כל סיעה מקום בשורה הראשונה, או לפחות השנייה?

(המשך מעבר 92)

המפד"ל. להיפך: אם גח"ל רוצה לשבת בגוש הימני, היה ההגיון מחייב שהסיעות הדתיות יישבו יחד בגוש המרכזי. בצורה כזאת היו כולם באים על סיפוקם — הי (מזוית-הראייה של היור, אך ימני ב תמונה), הדתיים את המרכז, גח"ל את הי חלק הפנימי של הגוש הימני, וכל הסיעות הקטנות, מלבד הדתיים, היו תופסות את הקצה הימני — כמו עכשיו.

כך היו כל הבעיות נפתרות, מבלי לעשות עוול אף לאחד.

★ ★ ★

אבל באדר לא רצה לפתור בעי יות. הוא רצה לסלק אותנו.

השם המתחנה זה, שצולמה מיציע-המבקרים, נותנת מושג על טיב המזימה של באדר ושותף המקומות של סיעתנו וסיעת מק"ם אינם נראים כלל — כי הם נמצאים מתחת ליציע הנראה בתמונה, ופשוט אי אפשר

20 שנה, כל סיעה ישבה במקום קבוע, על פי גולה. היה דרוש תירוץ כלשהו כדי להפר עיקרון זה.

הוא נמצא למחרת הבחירות האחרונות.

בעצם לא קרה בבחירות שום דבר המי חייב שינוי עיקרון הישיבה לפי גדול הי סיעות. גח"ל לא גדל — 26 ב-1969 לעומת 26 ב-1965. אולם איחוד סיעות המערך ב סיעה אחת זיכה אותה כימעט במחצית אולם הכנסת. על גח"ל היה לווז קצת ימינה.

תנווה זו גרמה לכך שגח"ל צריך לש" בת משני צדדי של מעבר. זה נתן למוחו הפורה של באדר את התירוץ המבוקש.

היה שוכח את האולם, פונה ישר אלי ומ דבר אל ליבי כדי להוכיח כי הוא עשה ועושה את הכל למען השגת השלום, ש אי אפשר לתקן את העוול לפליטים, וכו'. (תופעה זו חוזרת עכשיו בצורה הפו כה. גם גולה מאיר מייחדת לנו את עי קר נאומי-התשובה שלה, אך לא כדי ל שוכנע אותנו, אלא כדי לשפוך עלינו קיתור גות של שינאה.)

מכיוון שישבתי בדיוק ליד דוכן הנואמים, ובצד דוכן הקצרניות, היה קל די להיכנס לדבריו של אשכול, ברוח טובה, מבלי להרים את הקול, והוא היה מניב באי תה צורה על דברי שלי.